

Istentisztelet Tóváros 2018. február 25.

Lekció: Dániel 3. fejezet Textus: Dán 3,17-18;

Kedves Testvéreim!

*Hiszünk-e még a csodákban? Feltethetném a kérdést így is: van-e itt olyan, aki hiszi, a csodák megtörténhetnek? Van-e itt olyan, aki megtapasztalta már, hogy csoda történt az életében? Végül: Elhiszed-e, hogy a csoda mögött Isten van? Fontos, hogy ezekkel a kérdésekkel vágjunk neki Dániel könyvének az újabb szakaszához. A múlthéten, a böjti időszakos sorozatunk első állomásán Dánielről és az ő zsidó, fogoly barátairól olvashattuk, hogyan lettek egyszerű foglyokból Nebukadneccar király főemberei, úgy, **hogy közben hűek maradtak hitükhöz és kultúrájukhoz.** Most pedig arról a jól ismert szakasról olvasunk, amikor Sadrak, Mésak és Abédnegó, mint a király vezető emberei **nem hajolnak meg az új aranyoszor előtt,** és nem imádják azt. Ennek pedig egyértelmű következménye a tüzes kemencébe vettetés. Ott azonban a csodás eseményekből azt látjuk, sértetlenül maradtak. **Megtörtént a csoda.** Erről pedig a böjti időszakban is, sőt talán ilyenkor leginkább beszélnünk kell. Ugyanis a böjt még mindig nem arról szól egy keresztyén református embernek, hogy mit lehet, és mit nem lehet. A böjt lényege ennél sokkal inkább túlmutat. Hiszem, akár bevallottuk magunknak, akár nem, de az ember legyen akárhány éves, akármilyen tanulmányi fokozattal igazolva, mégiscsak **vágyik a csodára.** Történik valami megmagyarázhatatlan, valami vagy valaki a külvilágból belépve a mi kis életünkbe mindent felforgat, megváltoztat és rendbe tesz. **Csoda. Amennyire pozitív töltetű,** jó kicsengésű szónak tűnik elsősre a csoda, **annyira keserű** és problémás tud lenni hosszú évek elmúlásával. Gondoljunk csak bele annak az embernek az életébe, aki **hosszú ideje betegséggel küszködik** és már nem csak az orvosok, de a környezetében élők is lemondtak már a gyógyulásról.*

De szüntelen imádságok ellenére, a csoda mégsem érkezik. Vagy gondoljunk a másik oldalra, amikor **imádkozunk valakinek a gyógyulásáért,** és nem történik meg az, amiért könyörgünk. A halálnak és a gyásznak az árnyékában egészen keserűen tudja csak kimondani az ember: **csoda.** De nem kell a végtelig menni ahhoz, hogy a csodának a feszültségére rádöbbenjünk. Ott van a **mindennapi életünk. Csodák tömkelegének a várakozása. Csoda kell ahhoz, hogy a főnököm/ tanárom megváltozzon. Csoda kell ahhoz, hogy a családban békesség legyen. Csoda kell ahhoz, hogy a házasság újra működőképes legyen. Csoda kell ahhoz, hogy az iskolában jobb jegyet kapjak az adott tantárgyból.** Sorolhatnánk még a példákat, de a lényeg ott van, hogy a nagy csodavárásokban, lesésekben **annyi kudarcélményt tapasztalunk, hogy végül már belefáradunk a reménykedésbe.** Így lesz az évek múlásával egészen fanyar érzés kimondani ezt a szót: **csoda.** Ezzel együtt pedig az **ember hite is** kéz a kézben halad az elsorvadás felé. Ekkor pedig nagyon nehezen fogjuk tudni értelmezni ezt és az ehhez hasonló történeteket, amelyeket a Bibliából olvasunk. **Pedig hiszem, hogy a böjtben van helye a csodáknak!** Hiszen a **csoda** definíciója valami ilyesmi lenne: ***Isten nélkül megmagyarázhatatlan jelenség.*** Mit olvasunk a mai történetben. Az izzó tüzes kemencét, amelybe hűtlenség és hazaárulás, félértelmezés miatt Sadrak, Mésak és Abédnegó kerül, hétszer jobban felfűtik, hogy még véletlenül se maradjon belőlük semmi, sőt az őket bedobó katonák már az ajtónál belehalnak a forróságba. **Nekik mégsem történik semmi bajuk. Ekkor mondhatnánk: Na jó,** ha ez velem is megtörténik, akkor én is hinni fogok! Sőt, még talán beszélni is fogok róla! – Talán ez lenne a legnagyobb csoda. Azonban ez a történet **nem ettől az eseménytől csodálatos** Testvéreim! Hanem attól, amit még utoljára olvasunk ettől a három ifjú zsidó fiútól távol és messze hazájuktól: **„Van nekünk Istenünk, aki ki tud szabadítani még innen is, de ha nem tenné, mi akkor sem tisztelünk mást!”.** Talán már értjük.

A csoda nem a megmenekülésben van a tűzhaláltól, a csoda ott van, hogy Isten kezében van az életem, bármi is történjen. A csoda abban van, amiről énekeltük is: „Minden nap veled leszek, fogom a kezéd... el nem hagylak téged, el nem távozom, kiáltasz hozzám és én meghallgatom...” **Csoda, hogy Istennél van az életem.** Akármennyi hibát is követtem el, akárhányszor is sértettem meg szeretteimet, barátaimat, osztálytársaimat stb. mégis ragaszkodik hozzám az Isten. Nincs ennél nagyobb csoda! **Bőjti feladat az, hogy rákeressünk a miértekre.** Ravasz László, református püspök mondja a böjtről: túl nagy könnyelműség lenne ebben a 40 napban nem Krisztusról és az ő haláláról, váltáságáról gondolkodni. **Ha a csodának a mélyére akarunk látni, akkor a kereszt felé kell elkezdenünk keresgélni.** **2. A csoda Jézus Krisztusban van, aki érted és értem jött el ebbe a földi világba önmagát adva.** Ahogy ezt észreveszem, és tudatosítom magamban, életszerűvé teszem, annak a csodálatos hatása lehet. Így lehet az, hogy a három ifjú már jóval a csodás megmenekülés előtt is különleges helyzetnek örvendhetett. **Istenhez tartozom, nem kell feltétlenül engedelmeskednem.** Az igazi csoda jelentősége mellett erre hívom fel a figyelmeteket másodszor: **a csoda szabaddá tesz!** *Sokszor vagyunk úgy, hogy meg kell felelnünk elvárásoknak.* **Gyermek** a szülőknek, tanároknak, osztálytársaknak. **Felnőtteknek** a munkahelyen, családban, párkapcsolatban. Hihetetlen nyomás alatt van az élet, mintha folyamatosan csak minket néznének, és mi lennénk a középpontban. **Ilyen kiélezett helyzetben pedig nagyon nehéz jól dönteni.** Hiszen annyi minden felé elköteleződünk: fiatalok a népszerűség felé, idősebbek az anyagiak, biztonság, megbecsültség irányába. Ilyenkor pedig nagyon könnyen elengedjük az áldozatterhes döntéseket és kompromisszumokat kötünk. **Mit gondoltok, a három ifjú milyen kompromisszumot köthetett volna:** Csak fél térdre ereszkedünk... Csak most az egyszer, de többet nem... Inkább a börtön, de oldjuk meg valahogy...

Ehelyett pedig csak azt olvassuk, hogy kiállnak az ellenszélbe és várják az ítéletüket. Sok helyen beszéltem már róla, diákoknak, gyülekezeti tagoknak, de ezen a fórumon még kimaradt **Balczó András**sall kapcsolatos élményem. Aki nem ismerné: háromszoros olimpiai bajnok, többszörös világbajnok, tíz gyermek büszke édesapja. De ami még ennél is nagyobb siker, csoda a saját bevallása szerint, hogy hihet Istenben. Többen tudják róla, hogy a **kommunizmus legsötétebb időszakában versenyzett ő,** amikor Istenről nem hogy beszélni, még gondolni sem volt ajánlott. Fényes karrierje után a meghurcoltatás következett, mivel **hitét nem rejtegette,** hanem akár a dobogó legfelső fokáról is hálával említette. *2018 januárjában azonban a Nemzeti Színházban átadott év sportolója gála életműdíjával a kezében a következő idézetet mondta Szabó Lőrinc nyomán nem csak a páholyban helyet foglaló világ és olimpiai bajnokoknak, hanem nekünk is ma élő keresztyéneknek: „Legyetek ellentétei a világnak”.* Hihetetlen szavak voltak ezek. Ellentétei, de hiszen az rengeteg kellemetlenséggel és konfliktussal jár. Nem lehet kibúvókat keresni és vállalni kell a meggyőződésünket. De ezekben a szavakban ugyanaz sugárzik a ma emberének, mint amit a három ifjútól is hallhattunk. **Csoda, ami szabaddá tesz. Csoda, hogy Isten velem van, bármit is teszek, bárhová is megyek. Bármiben is szenvedek és bárkit is támogatok, gyászolok. Velem van! Ez pedig szabaddá tesz, hiszen nem árthat senki. Se tanár, se főnök, se rokon, se ismerős, se haragos, SENKI.** Ha pedig nem vagyok veszélyben, sőt biztonságban vagyok, akkor **szerethetek is!** Szerethetem a tanárt, a főnököt, a rokont, az ismerőst, a rám haragudót. Mert a csoda vonzza magával a szabadságot! Az ember legnagyobb szabadsága pedig az, ha szerethet. Még azt is, aki nem érdemli meg. Azt is, aki megbántott. Azt is, aki rosszat akar nekem. **Hiszem, hogy ha a böjtből csak ezt a szabadságot megtapasztaljuk, akkor az élet legnagyobb csodájára döbbenhettünk rá. Ámen!**